Kimmo Kumlander

Aropupun suuri seikkailu

kuvittanut

Kaisa Juntunen

Aropupun suuri seikkailu

Kimmo Kumlander

Aropupun suuri seikkailu

---

kuvittanut

Kaisa Juntunen

taittanut

Ilkka Elo

Tampere - Vantaa
2019

kirjoittaja
Kimmo Kumlander
kuvittaja
Kaisa Juntunen
taittaja
Ilkka Elo

---

kustantaja
Valo-Valmennusyhdistys ry
Tampere

painaja
BoD – Books on Demand
Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-69217-0-9 (sid.)
ISBN 978-952-69217-1-6 (.epub)

© Kimmo Kumlander 2019

Maijalle 8.3.2019

Niin lämmin ja pehmoinen olo. Kuin uinuisi oman pesäkolon pieluksella takkatulen äärellä, Aropupu tunteilee loikkien rauhallisesti metsäpolkua pitkin. Nauravainen hiirenkutale hyppelehtii pupun vierellä, kirmaisee välillä piiloon puun taakse ja huutelee nauraen:

- Minä olen piilossa, et löydä minua vaikka kuinka etsisit.

Kauan se ei kuitenkaan jaksa odottaa etsijäänsä vaan ryntää takaisin polulle, heittää veitikkamaisesti kärrynpyörän ja hihittelee itsekseen.

Aropupu katselee ympärilleen pienessä tuulessa kahisevaa metsää. Jo pian puurajan jälkeen se on aivan pimeä ja läpitunkemattoman näköinen. Pupu ei muista kulkeneensa tätä polkua pitkin koskaan aiemmin. Porkkanaista lämpöä äänessään Aropupu emoilee pikku hiirelle:

> - Voi, ethän säntäile tuolla lailla pimeään metsään yksinään, etteivät metsänpedot vie sinua.

Tuo hiiri Illeri nimeltään nostaa päätään yhtä aikaa kujeileva hymy ja pieni närkästys kasvoillaan. Se pitää pupua ylihuolehtivaisena.

Nuo kaksi kulkevat polkua pitkin rinta rinnan. Havunneulaset pistelevät

tassuja mutta ovat keränneet myös aurinkoista lämpöä, joka tuntuu hyvältä jalkapohjia vasten.

Illeri näyttää vähän huolestuneelta, ja nostaakin pian päätään pupua kohti:

> - Emopupu kulta, ei kai tässä metsässä ole karhuja? Ne on aika pelottavia.

Aropupu nauraa lempeästi viiksikarvat värähdellen ja vakuuttaa pää kallellaan Illerihiirelle, että karhuja ei käyskentele Suomen metsissä.

Polku alkaa avartua, ja puut muodostavat suojaisan piirin. Kostea lämmin usva sakeuttaa ilmaa. Keskellä metsäaukeaa on kirkasvetinen lampi, jonka

pinnalta usva kohoaa satumaisena. Usvan keskellä näkyy liikettä ja kuuluu kaunista, haikeaa ääntä. Pupu ja hiiri seisahtavat polulle lähelle puurajaa ja katsovat lumoutuneina lammelle.

Sen rannalla seisoo uljasryhtinen yksisarvinen, joka laulaa vähän surullisenhaikeaa laulua:

-Tule luokseni,
lammen rantaan käy,
paina poskesi vasten turkkiani,
pian haavoja ei enää näy.

Lyö sydämesi aina kauniisti,
tunnen sielussani sen,
ja vaikka kynnet turkkiasi viisti,
sinä ansaitset rakkauden.

ISBN 978-952-69217-0-9